

A dramatic, high-angle view of a wooden spiral staircase. The staircase is made of dark wood and has a polished brass handrail. A chandelier with several glowing yellow lights hangs from the center of the staircase. The lighting is warm and creates a sense of mystery and depth. The text is overlaid on the upper part of the image.

A.M. DEAN DE VERBORGEN BIBLIOTHEEK

HOOGSPANNING

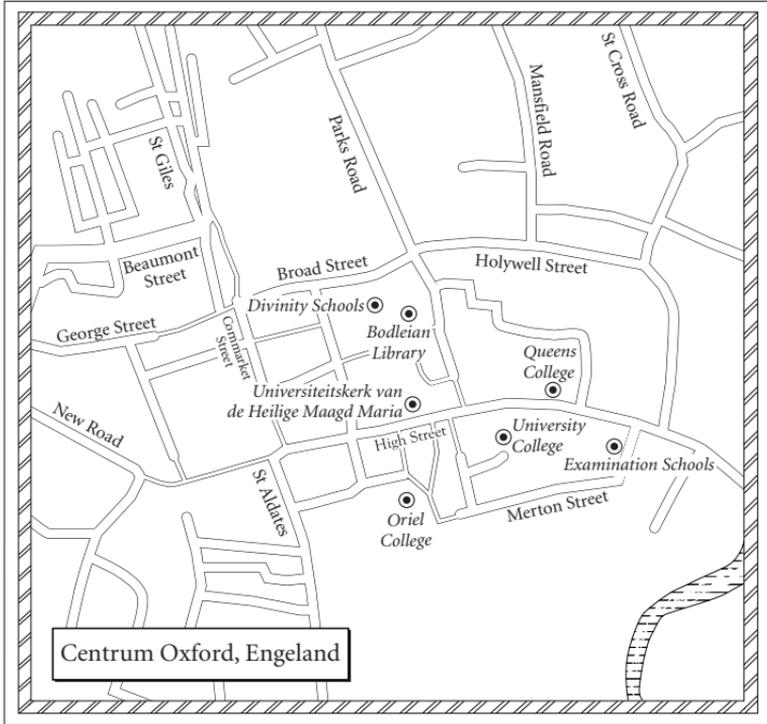
A.M. Dean

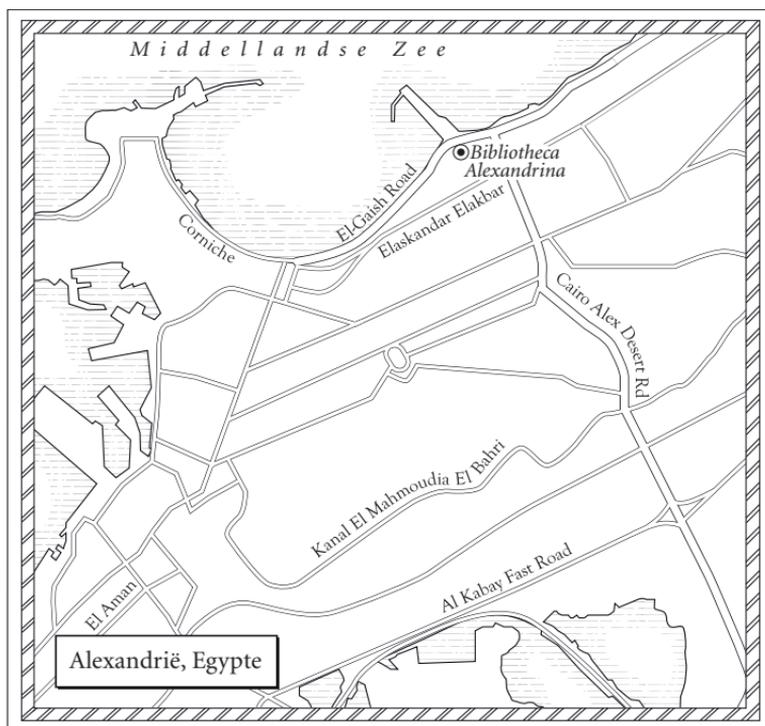
De verborgen bibliotheek

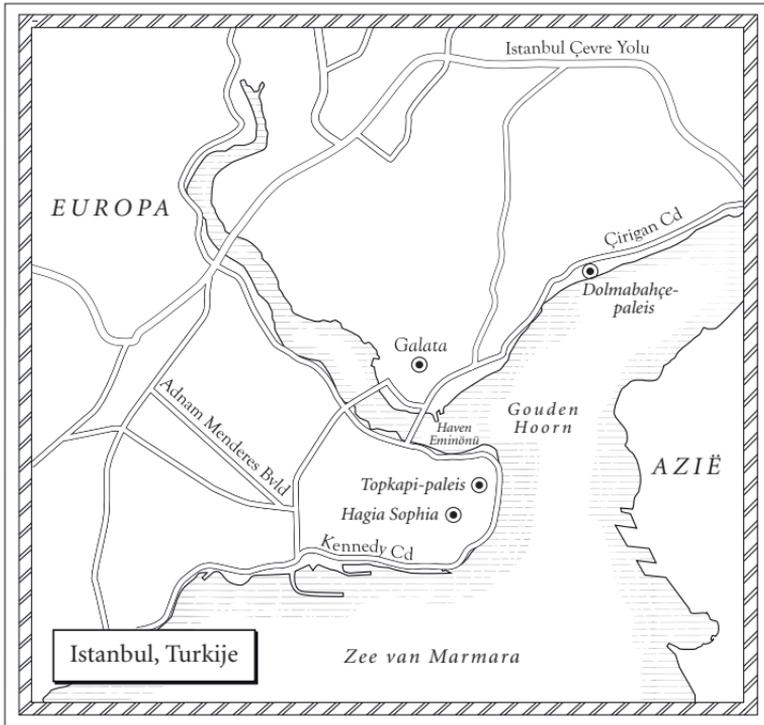
 HOOGSPANNING

De Fontein

Eveneens van A.M. Dean:
De geheime sleutel

Dinsdag

PROLOOG

Minnesota, Verenigde Staten – 23.15 uur CST

De kogel die zijn long had doorboord bleef genesteld in zijn borst, maar de oude man voelde de pijn ervan niet langer. Die was getransformeerd tot vastberadenheid, zelfs nu de randen van zijn gezichtsveld wazig begonnen te worden.

Dit was te verwachten geweest. Arno Holmstrand had geweten dat ze zouden komen – de gebeurtenissen van de afgelopen week hadden weinig ruimte gelaten voor twijfel. Hij was er klaar voor. Hij had zich moeten haasten met de voorbereidingen, maar die waren nu getroffen. Alles was in stelling gebracht en hij was erin geslaagd te doen wat nodig was. Het enige wat nog restte was zich te kwijten van deze laatste taak, en vervolgens te bidden dat zijn inspanningen niet voor niets waren geweest.

Hij zakte achterover in het verweerde leer van zijn bureaustoel. Het mahoniehouten blad tegenover hem leek te glimmen; het reflecteerde een zwak lamplicht in de donkere werkruimte – een merkwaardig element van schoonheid, gezien de omstandigheden.

Hij boog zich voorover naar het boek dat opengeslagen op het bureaublad lag, en even kwam de brandende pijn in zijn borst terug. Voor zover het nog nodig was diende dit als laatste aansporing: er was geen weg terug; hij moest het afmaken. Hij concentreerde zich en sloeg drie pagina's om. Met alle energie die hij nog kon verzamelen scheurde hij ze uit het boek.

Er klonken voetstappen in de gang. Dit versterkte zijn concentratie. Arno pakte een fraaie zilveren aansteker – een geschenk als dank

voor zijn diensten als eerste bruidsjonker bij het huwelijk van een student, vele jaren geleden – en produceerde een vlam. Hij hield de pagina's boven een kleine prullenbak die aan zijn voeten stond en bewoog de vlam naar het papier. Even later stond het in brand. Hij liet de pagina's los, keek hoe ze verschrompelden en ten prooi vielen aan de oranje vlammen en leunde achterover.

De laatste daad was verricht. Arno vouwde zijn handen samen, strengelde zijn vingers ineen en keek naar de deur, die met een harde klap opensloeg. De man tegenover hem had een ijskoude blik, gespeend van enige waarneembare emotie. Hij streek het zwarte leren jack glad dat een gespierd lichaam verraadde, keek vluchtig rond in de kamer, wierp een blik op het vuurtje in de prullenbak en richtte toen een pistool recht op de oude man achter het bureau.

Arno richtte zich op en keek zijn vijand recht in het gezicht.

'Ik verwachtte je al.' Zijn woorden klonken kalm, met een ondertoon van zelfverzekerdheid en autoriteit. De man in de deuropening vertrok geen spier. Hoewel hij seconden tevoren nog had gerend, ademde hij nu rustig, met een gedoseerd ritme.

Toen Arno opnieuw sprak was de enigszins spottende minzaamheid uit zijn stem verdwenen en klonk hij strikt zakelijk.

'Je hebt me gevonden. Dat kunnen er niet veel zeggen. Maar hier houdt het op.'

De jongere man keek Arno verbaasd aan, enigszins van slag. De zelfverzekerdheid van de oude man was nogal onverwacht, gezien de omstandigheden. Dit was het moment van zijn nederlaag. Maar toch zat hij er akelig kalm bij.

De indringer zette een stap naar voren en haalde diep adem. Toen, zonder met zijn ogen te knippen, schoot hij tweemaal achtereen, beide keren op Arno's borst.

De kamer leek donkerder te worden. Arno Holmstrand keek naar de gestalte van de indringer die vervaagde, draaide en vervolgens leek te verdwijnen. De duisternis werd intenser.

En toen was er niets.

14 minuten later – Oxford, Engeland
Woensdagochtend, 05.29 uur GMT

Aan de voet van de oude kerk kwam de stad langzaam tot leven, volgens het gangbare stramien. In een paar kamers van de universiteitsgebouwen rondom het plein brandde licht en bestelbusjes baanden zich een weg door High Street om de winkels daar voor de komende dag van voorraad te voorzien. De maan stond laag aan de hemel en de nacht hield de eerste zonnestrallen nog even verborgen.

Om precies halfzes klikte de enorme wijzer van de klok naar zijn volgende rustpunt. Achter de metalen wijzerplaat brak een kleine houten pin, die opzettelijk in het mechaniek was aangebracht, in tweeën. Het touw dat eraan was vastgemaakt verloor zijn spanning waarna het pakket dat eraan had gehangen – hoog boven de voet van de toren – begon aan zijn zorgvuldig geplande val.

Honderdvierentwintig stenen wenteltreden lager, aan de voet van de dertiende-eeuwse toren, landde het pakket met een klap op de dikke, stenen vloer. De ontsteker die aan de buitenkant was aangebracht schudde door de impact en produceerde zijn zorgvuldig gedoseerde lading. Voordat het hulpexplosief zijn kleur volledig had aangenomen kwam het pakket c4 tot leven en ontplofte met onstuitbaar geweld.

De oude kerk stortte in en veranderde in een reusachtige vuurbal.

Woensdag

Minnesota – 09.05 uur CST

De dag die het leven van professor Emily Wess zou veranderen begon tamelijk gewoon. Niets wees op een tragedie en ze had geen onheilspellende signalen opgevangen tijdens haar gebruikelijke ochtendroutine van hardlopen, het geven van ochtendcollege en het halen van koffie; maar toch, ondanks het feit dat ze dezelfde herfstlucht inademde als elke andere ochtend op de campus van het Carleton College, was er iets wat verkeerd voelde. Iets wat haar huid deed tintelen toen ze van het collegelokaal naar haar kamer liep, zonder dat ze wist wat het was. De dag had iets ongebruikelijks; het was een merkwaardig gevoel dat ze niet goed kon plaatsen.

‘Goedemorgen.’ Ze liep vanaf de hoofdgang van de derde verdieping van Leighton Hall, waar de theologische faculteit was gevestigd, door een neutraal ogende deur de eenheid binnen waar haar kamer zich bevond. De eenheid bestond uit een groepje werkkamers rondom een kleine, gemeenschappelijke ruimte; een *pod* zoals je dat in Minnesota kennelijk moest noemen. Vier anderen hadden hier ook hun kamer. Ze stonden, samen met nog een andere collega, bij elkaar in een hoek toen Emily binnenkwam.

Emily glimlachte, maar het kleine gezelschap ging volledig op in een gedempte conversatie. Pas ongebruikelijk lang na haar groet klonk een ‘hallo’, en niemand keek op. Op dat moment werd ze zich voor het eerst bewust van de vreemde atmosfeer die al de hele ochtend op de campus hing – een vreemde stilte in de vertrekken, afgewende blikken en bezorgde uitdrukkingen op de gezichten van haar collega’s.

Emily viste haar sleutels uit haar tas en bleef staan bij een rij brievenvakken om de inhoud van de hare in de holte van haar arm te leggen: de reclame van twee weken, die ze bewust liet ophopen. Het was te veel van het goede om je iedere dag met die rommel bezig te moeten houden.

Achter haar ging de gedempte conversatie van haar collega's door. Ze stak de kleine sleutel in het slot van haar kamerdeur en keek achterom over haar schouder.

'Een van de conciërges heeft hem vanochtend gevonden,' ving Emily op. De toon was gedempt, maar geagiteerd.

'Het is gewoon onwerkelijk,' klonk een andere fluisterstem. 'Ik heb gisteren nog koffie met hem gedronken.'

Maggie Larson, de hoogleraar Christelijke Ethiek van wie de laatste opmerking afkomstig was geweest, had een ernstige uitdrukking op haar gezicht.

Nee, corrigeerde Emily zichzelf, toen ze beter keek. *Ze lijkt van streek*. Maar ze werd pas echt nieuwsgierig toen ze besepte dat zelfs dit niet het juiste woord was. *Nee, ze ziet er bang uit*.

Emily onderbrak de draaiende beweging van de sleutel die ze zo juist in het slot had gestoken en keerde zich om naar haar collega's. Ze waren in de ban van de een of andere gebeurtenis, en zo te zien en te horen betrof het niet veel goeds.

'Sorry, ik wil niet onbeleefd zijn, maar wat is er aan de hand?' vroeg ze, terwijl ze een stap in hun richting zette. De merkwaardige spanning leek met ieder woord toe te nemen, maar Emily wist niet hoe ze zich anders in hun conversatie moest mengen zonder te weten waar het over ging.

De anderen waren niet van plan haar in het ongewisse te laten. 'Je hebt het waarschijnlijk nog niet gehoord,' antwoordde een van haar collega's. Aileen Merrin was hoogleraar Nieuwe Testament. Ze was ook lid geweest van de selectiecommissie die Emily had aangesteld toen ze bijna twee jaar geleden had gesolliciteerd en Emily koesterde sindsdien een warme sympathie voor haar. Ze hoopte dat ze er later even goed zou uitzien als Aileen, met haar zilvergrijze haar.

‘Kennelijk niet.’ Emily nam een slok uit haar kartonnen beker koffie. Hij was meer dan een uur oud, koud en dus niet erg lekker meer, maar het naar haar lippen brengen van de beker was een gewoontegebaar dat haar hielp de ongemakkelijke situatie een beetje te normaliseren. ‘Wat dan?’

‘Ken je Arno Holmstrand, van de geschiedenisfaculteit?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Emily. Iedereen kende het boegbeeld van de geschiedenisfaculteit. Al doceerde Emily dan aan twee faculteiten, Geschiedenis en Godsdienstwetenschappen, het sprak vanzelf dat ze de meest eminente en befaamde wetenschapper van de universiteit kende. ‘Heeft hij opnieuw een verloren gewaand manuscript ontdekt? Of is hij weer uit een land in het Midden-Oosten gegooid omdat hij zich tijdens het opgraven niet aan de regels heeft gehouden?’ Iedere keer als Emily de naam van Holmstrand hoorde, leek dat in de context te zijn van de een of andere belangwekkende ontdekking of een academisch avontuur. ‘Hopelijk is de universiteit niet op de fles gegaan als gevolg van zijn reiskosten?’

‘Nee, dat niet.’ Aileen keek plotseling een beetje ongemakkelijk. ‘Hij is dood,’ fluisterde ze.

‘Dood?’ Emily zette werktuiglijk nog een stap vooruit en mengde zich nu volledig in het samengeschoolde groepje. ‘Waar heb je het over? Wanneer? Hoe?’

‘Afgelopen nacht. Ze denken dat hij is vermoord, hier op de campus.’

‘Dat denken ze niet, dat wéten ze,’ zei Jim Reynolds, specialist op het gebied van de Protestantse Reformatie. ‘Hij is gedood met drie schoten in de borststreek – dat is wat ik heb gehoord. Terwijl hij achter zijn bureau zat. Het leek op een liquidatie.’

De vage tintelingen die Emily eerder had gevoeld waren nu vervangen door serieus kippenviel. Een moord op de campus van Carleton College was ongehoord. Maar de moord van een collega... dit nieuws was schokkend. Angstaanjagend.

‘Hij is in de gang achternagezet,’ voegde Aileen eraan toe. ‘Op de gang, bij zijn kamer, kun je het bloed nog zien. Ik heb niet naar

binnen gekeken.' Haar stem stierf weg. Ze keek Emily aan. 'Heb je de politie niet gezien, op de campus?'

Emily was verdoofd door het nieuws. Ze had wel politiewagens gezien toen ze die ochtend met de auto was gearriveerd om haar ochtendcollege te gaan geven, maar ze had er geen aandacht aan besteed. De aanwezigheid van de politie op universiteitscampussen was niet bepaald iets ongewoons.

'Ik... ik had geen idee waarom ze er waren.' Emily zweeg even. 'Waarom Arno?' Ze wist niet wat ze verder nog moest vragen.

'Dat is niet wat mij het meeste angst inboezemt.' De stem van Emma Ericksen, die net als Emily Godsdienstgeschiedenis doceerde, klonk timide en bang.

'Wat dan wél?' vroeg Emily haar.

'De vraag die mij bezighoudt is deze: als een van onze collega's hier op de campus zomaar kan worden aangevallen en vermoord, wie is dan de volgende?'

2

Washington, D.C. – 09.06 uur EST

Buiten de vergaderzaal met het bordje '26H' gaf D. Burton Gifford zijn leren koffertje aan een ondergeschikte met een gelaatsuitdrukking die duidelijk maakte dat hij na de ochtendvergadering alleen gelaten wilde worden. Terwijl de andere mannen de zaal verlieten en zich door de gang naar de uitgang bewogen, bleef hij staan en haalde, in weerwil van de vele verboden-te-rokenbordjes, een Pall Mall zonder filter uit een sigarettenkoker in zijn borstzak en stak hem aan. Sinds de president twee jaar geleden aan de macht was gekomen maakte hij deel uit van diens adviescommissie Buitenlandse Zaken. Hij was een van de steunpilaren van het Midden-Oostenbe-

leid van de president, al deelde de grote baas niet zijn verlangen om de opbouwfase na de oorlog wat agressiever aan te pakken en zich daarbij wat meer als een dealmaker te gedragen. Hij was een van de meest invloedrijke adviseurs van de opperbevelhebber geworden. Niet alleen speelde hij een belangrijke rol bij het formuleren van het beleid, maar hij zorgde er tevens voor dat de president altijd goed wist wie zijn vrienden waren en voor wie hij moest uitkijken. Gifford was afkomstig uit de zakenwereld, waar alles draaide om netwerken. Hij vleide zich, niet geheel ten onrechte, met de gedachte dat de keuzes die de president op dat vlak maakte in belangrijke mate waren bepaald door zijn inzicht en invloed. Hij was de man met de connecties; de president was de morele spreekbuis die zich uitsluitend met de juiste mensen inliet.

Ongezien, in de schaduw, stond een man die Cole heette, bewegingsloos, met op zijn gezicht een uitdrukking van minachting jegens de welgedane, arrogante manipulator die voldeed aan alle stereotypen van de oppermachtige bureaucraat. Lichamelijk en geestelijk opgeblazen als hij was, had Gifford totaal geen oog voor wat niet in zijn straatje paste.

Dat was een zwakte die hem vandaag duur zou komen te staan.

Gifford nam een lange haal van zijn sigaret. De half opgerookte peuk bungelde tussen zijn lippen terwijl hij met beide handen zijn colbertje gladstreek. Gebruikmakend van deze afleiding en zijn kwetsbare lichaamshouding, koos Cole dit ogenblik om vanuit het vertrek aan de overkant de gang in te stappen. Met één enkele, soepele beweging greep hij de dikke man bij zijn polsen en werkte hem terug de vergaderzaal in.

‘Hé, wat moet dat?’ vroeg Gifford stomverbaasd, waarbij de sigaret uit zijn mond viel.

‘Als je je mond houdt dan gaat dit allemaal een stuk gemakkelijker,’ antwoordde Cole. Hij hield Gifford met zijn linkerhand in een armgreep terwijl hij met zijn rechter de deur dichtdeed. ‘Zitten.’ Hij duwde de man op een van de net vrijgekomen stoelen die rond de langwerpige vergadertafel stonden.

Gifford was verbolgen. Deze onverlaat had hem niet alleen gemolesteerd maar zelfs zijn pols verdraaid. Hij trok zijn handen los en hield ze voor zijn borst, waarna hij geagiteerd begon te wrijven tegen de pijn. Hij liet zijn stoel ronddraaien om zijn aanvaller te kunnen aankijken en gaf lucht aan zijn verontwaardiging. 'Je moet wel heel goed weten, jongeman, dat je niet te maken hebt met iemand die dit soort dingen zomaar over zijn kant...'

Hij onderbrak zijn tirade abrupt toen de draai voltooid was en zijn aandacht werd getrokken door de handen van Cole, die op zijn gemak de geluiddemper op zijn .357 SIG Glock 32 monteerde en antwoordde zonder zelfs maar op te kijken.

'Ik weet precies wie u bent, meneer Gifford. En daarom ben ik hier.'

Giffords hooghartige woede was nu geluwd en volledig vervangen door radeloze angst. 'Wat... wat wil je?'

'Dit moment,' antwoordde Cole, terwijl hij de laatste draai gaf aan de geluiddemper, zodat die vastklikte, waarna hij het wapen op scherp zette. 'Dit moment is precies wat ik wil.'

'Ik begrijp het niet,' stamelde Gifford. Uit pure doodsangst duwde hij instinctief zijn stoel naar achteren om het gevaar tegenover zich te ontvluchten. 'Wat wil je van mij?'

'Dat is het nou juist,' antwoordde Cole. 'Ik wil helemaal niets. Dit is geen ondervraging of een ontvoering.'

'Maar wat is het dán?'

Eindelijk keek Cole op, recht in D. Burton Giffords wijd openstaande, bange ogen. 'Dit is het einde.'

'Ik... begrijp het niet.'

'Nee,' zei Cole. 'Dat dacht ik al.'

De conversatie werd afgekapt door de drie kogels die hij op Giffords hartstreek afvuurde, waarbij zijn rechterschouder de vertrouwde terugslag van het kleine wapen geroutineerd opving. De metalige klank van de schoten, onderdrukt door de demper, weerkaatste nauwelijks in de langwerpige zaal.

Gifford staarde in ongeloof naar het beetje rook dat omhoog

kringelde uit de loop waaruit de kogels waren gekomen die zijn bovenlichaam hadden doorboord. Terwijl het bloed uit zijn hart stroomde en door de wonden in zijn borst en rug naar buiten begon te sijpelen, kromp hij ineen in zijn stoel.

Cole keek toe terwijl de man zijn laatste adem uitblies en weg-zakte in de duisternis.

3

09.20 uur CST

‘Weten ze wie hem heeft neergeschoten?’ De aarzeling in haar stem verried haar eigen ongerustheid. Ze kon nog steeds niet bevatten waarom iemand Arno Holmstrand van het leven zou willen beroven. De man was dan weliswaar het belangrijkste publieke boegbeeld van de universiteit, maar hij was ook stokoud, in ieder geval vanuit Emily’s perspectief – de man liep tegen de tachtig. In wezen een rustige, zij het excentrieke, oude baas. Emily kende hem niet goed. Ze hadden elkaar een paar keer ontmoet, en bij gelegenheid had Arno wat merkwaardige opmerkingen gemaakt over Emily’s research – het gebruikelijke gemopper van een professor van de oude stempel over het werk van de nieuwe lichterling – maar veel verder waren ze niet gekomen. Ze waren actief in hetzelfde vak, geen vrienden.

Maar dat maakte de schok nauwelijks minder. Een sterfgeval op de campus, laat staat een moord, was geen alledaagse aangelegenheid. En Emily voelde onwillekeurig een zekere verbondenheid met Holmstrand, al had dat meer te maken met zijn reputatie en haar waardering voor zijn wetenschappelijke kwaliteiten dan met een nauwe persoonlijke band.

‘Geen idee,’ antwoordde Jim Reynolds. ‘Ze zijn nu bezig met het

onderzoek. De hele vleugel is afgesloten. Dat blijft de hele dag zo.'

Impulsief nam Emily opnieuw een slok van haar koffie, maar ditmaal voelde het omhoogbrengen van de beker naar haar mond als een geforceerd, voor de hand liggend gebaar, bijna respectloos en veel te gewoon tegen het licht van dergelijk nieuws.

'Ik kan eenvoudigweg niet geloven dat dit hier is gebeurd.' Maggie Larsons angst was nog steeds merkbaar. 'Dat iemand zover ging om hem hier te grazen te nemen...' Ze maakte de zin niet af. Maar haar onuitgesproken bewering bevestigde wat ze allemaal dachten. Nu er zo vlakbij een collega was vermoord voelde iedereen zich onveilig.

Er viel een lange stilte die pas werd doorbroken door het gerinkel van de bel. De volgende serie colleges stond op het punt te beginnen en na het wisselen van wat laatste ongeruste blikken begaven ze zich naar hun respectievelijke lokalen en verplichtingen. Terwijl ze allemaal huns weegs gingen bekwam Emily een ongemakkelijk gevoel. Kon je na een gesprek over een dode collega wel zomaar de draad weer oppakken? Er moest toch op zijn minst iets worden gezegd dat paste bij de ernst van de situatie.

'Ik... nou, ja, het spijt me om dit nieuws over Arno te moeten horen.' Meer kon ze niet bedenken. Dat het nieuws zoveel impact op haar had verbaasde haar. De emoties die ze voelde zouden eerder te verwachten zijn geweest na de dood van een goede vriend, maar dat was Arno Holmstrand nooit geweest.

Aileen glimlachte haar flauwtjes toe en verliet de gemeenschappelijke ruimte. Emily, die de schok nog moest verwerken, liep terug naar haar kamer, maakte de deur open en ging het kleine vertrek binnen. Het was verbazingwekkend hoe snel een dag er totaal anders uit kon zien, hoe allesoverweldigend een tragisch voorval kon zijn. Tot aan het moment waarop ze had kennisgenomen van Arno's dood had ze aan iets heel anders gedacht – aan de aanstaande hereniging met de man van wie ze hield. De woensdag voor het lange Thanksgivingweekend betekende slechts één laatste college, 's ochtends vroeg. En als het aan Emily lag, was de rest van de dag

gevuld met de verschillende fasen van de reis van Minneapolis naar Chicago, waar ze een vakantieweekend ging doorbrengen met Michael, haar verloofde. Het was een uitje waar ze zich erg op had verheugd. Ze hadden elkaar vier jaar geleden ontmoet, uitgerekend op Thanksgiving – hij een Engelsman die studeerde in zijn geboorteland, zij een ambitieuze postdoc die promotieonderzoek deed in het buitenland, in een poging de verworvenheden van de Amerikaanse traditie te delen met de voormalige kolonisators, en van het een kwam het ander.

Maar het gelukzalige gevoel dat dit vooruitzicht bij haar teweeg had gebracht was op slag verdwenen. De mededeling dat er iemand in het gebouw waar ze werkte om het leven was gebracht had haar een adrenalinestoot opgeleverd en haar hart klopte als een bezetene.

Maar ze vermande zich en zette de computer op haar bureau aan. Het dagelijkse werk kon niet volledig tot stilstand komen, hoe groot de schok ook was. Emily strekte haar arm en liet de stapel die ze uit haar postvak had gehaald op het bureau vallen.

Met haar gedachten nog steeds bij de moord en het verlies van een collega, ontging haar de kleine gele envelop tussen twee felgekleurde reclamefolders. Haar ogen misten het elegante, vreemde handschrift op de voorkant, zagen niet dat er een postzegel ontbrak en dat er geen afzender op stond vermeld. Hij verdween onopgemerkt in de stapel.

4

09.30 uur CST

Twee kleine gaten in het leer van de oude bureaustoel markeerden de fatale schoten die Arno Holmstrand van het leven hadden beroofd. Ze hadden hem geraakt in de borststreek en de onderlinge

afstand bedroeg minder dan drie centimeter: het kenmerk van een professionele schutter. Nu het lichaam was weggehaald kon de rechercheur aan de hand van de kogelgaten in de leren bekleding de baan van de kogels bepalen. De moordenaar had in de deuropening gestaan en moest ongeveer een meter zeventig lang zijn. Het slachtoffer had in de stoel gezeten en de schutter aangekeken.

Rechercheur Al Johnson keek naar de verrichtingen van het team van de technische recherche. Een dun pincet, geroutineerd gehanteerd door een teamlid met latex handschoenen aan, toverde een kogel uit een van de gaten in de stoel tevoorschijn. Het kon best een .38 zijn, dacht Al, maar die vaststelling liet hij graag over aan de leden van de technische recherche. Het was hem in ieder geval duidelijk dat er een handvuurwapen was gebruikt en dat het ging om een professionele liquidatie.

Zoiets had hij wel vaker gezien.

Het lichaam was eerder die ochtend naar het mortuarium verplaatst. Drie schotwonden, waarvan de eerste, in de rechterzij van de oude man, waarschijnlijk in de gang was toegebracht. Johnson bestudeerde het bloedspoor dat van de gang de kamer in liep. De lijkschouwer had het vermoeden uitgesproken dat de eerste wond op zich al fataal was geweest, maar dat het slachtoffer nog lang genoeg had geleefd om naar binnen te strompelen. De rechercheur kwam overeind vanuit zijn hurkzit en zette de hypothetische stappen – naar binnen, en naar het bureau. Waarom? Er stond een telefoon op het bureau, maar niets wees erop dat die was aangeraakt en het alarmnummer was pas de volgende ochtend gebeld, toen een conciërge de situatie had aangetroffen.

Een ander lid van de technische recherche nam vingerafdrukken van de deurpost. Een derde verrichtte dezelfde handeling aan het bureaublad. Twee geüniformeerde agenten waren aan het fotograferen, Johnsons maat was in de gang bezig met het opnemen van verklaringen van het personeel dat de vorige avond aanwezig was geweest en er liepen nog zes andere mensen in de kamer rond. Niet voor het eerst verbaasde Al zich erover hoeveel volk er altijd op de

plaats delict van een moord rondliep. Het was een van de curieuze tegenstrijdigheden van het werk.

Al liep dichterbij het bureau. Het voldeed aan het stereotiepe beeld van het bureau van een oude professor: een lamp met groen glas, een koperen pennenhouder, een verweerd vloeblok en een computer die eruitzag alsof hij op het moment van aanschaf al verouderd was geweest. Een leren bakje bevatte oude brieven, allemaal zorgvuldig geopend met een ivoren briefopener die er nadien schuin bovenop was geplaatst.

Ivoren briefopener, ivoren toren... Een culturele dooddoener lag hier voor het oprapen.

Midden op het bureau lag een groot fotoboek met harde kaft. Het was opengeslagen, ongeveer in het midden. De onderzoeker bekeek het van nabij en streek met zijn in latex gehulde hand zachtjes over het oppervlak van de pagina's. Onder het bepoederde latex stuitte zijn vereelde vingers vlak bij de rug op onverwacht ruwe randen. Het waren de gerafelde resten van een aantal pagina's die er kennelijk waren uitgescheurd.

Hij werd even afgeleid door het flitslicht toen een jong lid van de technische recherche een foto maakte van het boek, inclusief Al's hand.

Al probeerde zich de situatie in te beelden: *Een man, die net in de borst is geschoten, strompelt terug naar zijn kamer om een paar pagina's uit een boek te scheuren.* Het leek zinloos. Maar dat gold voor de meeste moorden.

Opnieuw werd er gefotografeerd, maar nu was de camera op zijn voeten gericht. Al keek omlaag en zag een prullenmand, waarin zwartgeblakerde resten lagen. Geknield ernaast zat een jongeman, die de verkoolde resten betastte. Hij zag er net zo glad uit als zijn maatpak.

Mooi pak, dacht Al geïrriteerd. *Een knaap van een andere dienst – net wat we nodig hebben.*

Hij was geen groot liefhebber van de door Hollywood geproduceerde misdaadfilms, maar een van de dingen die er altijd in klopte

was het gedoe dat ontstond als verschillende diensten in een bepaalde zaak wedijverden om de jurisdictie. En rechercheurs van de plaatselijke politie droegen nooit gelikte pakken. Hij had geen idee waar deze jonge knaap vandaan kwam, maar het antwoord op die vraag zou hem hoe dan ook niet bevallen.

‘Is het gebruikelijk dat geschiedenishoogleraren hun afval verbranden?’ vroeg de jongere man, zonder op te kijken.

‘Goeie vraag, jochie.’

De knaap in het pak kromp zichtbaar ineen bij het horen van deze kwalificatie. Hij vond het kennelijk niet prettig te worden herinnerd aan zijn prille leeftijd. Hij stond langzaam op en probeerde zijn zelfbeheersing bewaren.

‘Het is niet veel. Alleen maar een paar in elkaar gekrulde pagina’s. Tegelijkertijd verbrand, zou ik zeggen.’

Al wees naar het geopende boek op het bureau.

‘Hier zijn een paar bladzijden uitgescheurd.’ Hij bewoog zijn vinger naar de gerafelde randen die er nog van in het boekwerk waren achtergebleven. ‘Aan de paginanummers ervoor en erna te oordelen zijn het er drie.’

‘Dat is ongeveer wat we hier hebben,’ bevestigde de jongere man, doelend op de verkoolde bladzijden in de prullenmand.

‘Ik begrijp het niet,’ zei Al. ‘De oude kerel wordt beschoten in de gang, maar slaagt erin terug naar zijn kamer te strompelen, tot achter zijn bureau. Vlak voor hem staat een telefoon, maar die pakt hij niet. Hij belt niet om hulp. Overal pennen en papier, maar hij schrijft niets op. In plaats daarvan opent hij een fotoboek, scheurt er een paar pagina’s uit en verbrandt ze. Waar slaat dat op?’

De jongere man antwoordde niet. Hij pakte het boek en bestudeerde het met een intensiteit die verderging dan de frustratie die Al voelde. Zijn blik verried... woede.

‘Hé, jongen,’ zei Al. ‘Hoe heet je eigenlijk? Ik heb je nog niet eerder gezien. Werk je hier al lang?’ De meeste rechercheurs die werkten voor de tweelingsteden Minneapolis en St. Paul, het plaatselijke knooppunt van politie en justitie voor het zuidelijke gedeelte van

de staat Minnesota, kenden elkaar persoonlijk of hadden elkaar op zijn minst weleens gezien.

‘Ik ben niet van hier.’ De woorden waren bedoeld als een finale verklaring. De jongeman leek niet geneigd verder nog iets los te laten en had duidelijk geen zin in het uitwisselen van professionele beleefdheden. Hij keerde het boek diverse malen om en liet zijn ogen rusten op het zwartgeblakerde papier in de prullenbak.

Maar Al was niet van plan het al op te geven.

‘Niet van hier? Ben je dan van de staatspolitie? Wat hebben die hiermee te maken?’ *Dit is duidelijk een zaak voor de lokale autoriteiten. De staatspolitie heeft hier verdomme niets te zoeken.*

De jongeman antwoordde niet. Hij negeerde Al’s vraag en legde het boek tenslotte weer terug op het bureau. Hij streek zijn kostuum glad, draaide zich om en richtte zich op geforceerd professionele toon tot Al, waarbij hij hem voor het eerst recht in de ogen keek.

‘Sorry. Ik heb genoeg voor mijn verslag. Leuk u te hebben ontmoet.’

‘Je verslag?’ Dit ontwijkende antwoord sloeg alles. Een boek en een beetje verbrand papier waren dan misschien interessante aanwijzingen, maar toch nauwelijks genoeg voor een verslag. Al keek rond in de kamer en bezag de vele activiteiten die er plaatsvonden – het verzamelen van vingerafdrukken, bloedvlekken, het bestuderen van de patronen van de bloedsporen en de voetafdrukken. Al die dingen konden leiden tot een verslag. Maar toch had de jongeman ze allemaal genegeerd en zijn aandacht uitsluitend gericht op het bureau en het verkoolde papier in de prullenmand. Alsof de rest van de plaats delict niet bestond.

Dat was geen normale manier van Rechercheren, zelfs niet voor een team van de staatspolitie.

Hij draaide zich weer om naar de onbekende politiemans, klaar om sarcastisch uit de hoek te komen, maar de vogel was gevlogen.

Lees verder in *De verborgen bibliotheek*

Eerste druk september 2013

Tweede druk, eerste in deze uitvoering, januari 2017

Oorspronkelijke titel *The Lost Library*

Oorspronkelijke uitgever Pan Books, een imprint van Pan Macmillan, onderdeel van Macmillan Publishers Ltd

Copyright © 2012 A.M. Dean

Copyright © 2013, 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter van Dijk

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Soest

ISBN 978 90 261 4232 1

ISBN e-book 978 90 261 3240 7

NUR 342

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.